

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI CHÍN
TIỂU THÁI GIÁM THÀNH GIẢ PHÒ MÃ

Bây giờ Vi Tiểu Bảo lại được nghe công chúa xưng hô mình như vậy, bất giác lòng gã nổi lên một mối bâng khuâng khôn tả.

Công chúa càng dịu giọng hơn:

- Quế tướng công! Tướng công buông tha cho nô tài đi thôi. Nếu tướng công tức bực trong lòng thì lấy roi mà đánh cho hả giận.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta không đánh cho người một trận như đòn thì không thể hả được mối hận này.

Gã đặt cây đèn xuống, cầm roi quất túi bụi vào người công chúa. Công chúa khẽ rên la:

- Ủi chao! Ủi chao!...

Nhưng gã thấy thị mở hé mắt ra miệng cười chúm chím, dường như khoan khoái vô cùng!

Vi Tiểu Bảo thóa mạ:

- Con tiện nhân này! Người được đánh đòn sướng lắm hay sao?

Công chúa thủng thẳng đáp:

- Nô tài... nô tài quả là một con tiện nhân. Xin tướng công đánh nữa đi, đánh mạnh vào. ủa chao!

Vi Tiểu Bảo liệng roi đi nói:

- Đã thế ta không đánh người nữa.

Gã xoay mình kiểm quần áo để mặc nhưng chẳng thấy đâu, liền hỏi:

- Người giấu quần áo ta ở chỗ nào?

Công chúa đáp:

- Nô tài năn nỉ tướng công thu nạp. Nô tài... phục thị để mặc quần áo cho tướng công!

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Con tiện nhân này tuy tánh tình cổ quái, nhưng Hoàng thượng đã phái ta đưa thị đến Vân Nam. Dù sao ta cũng không thể giết thị được.

Gã lại cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Người là một con đười thối tha.

Công chúa cười hỏi:

- Tướng công coi có ngoạn mục không?

Vi Tiểu Bảo tức giận quát mắng:

- Tổ bà nó! Cái gì mà ngoạn mục?

Gã cầm lấy tay thị hết sức kéo mạnh ra lấp trúng vào khớp.

Gã không hiểu thuật tiếp cốt phải dùng co mấy cái mới lấp vào đúng khớp.

Công chúa đau quá không ngót la lên:

- Trời ơi! Đau quá!...

Đến lúc ráp lại xương đùi cho Công chúa. Thị nằm phục trên lưng gã. Hai làm da đụng chạm. Vi Tiểu Bảo cảm thấy môi khô, lưỡi ráo, lòng nóng như lửa. Gã nói:

- Người ngồi cho tử tế. Trường hợp này lão gia muốn lấy người làm vợ.

Công chúa nhõng nhẽo đáp:

- Nô tỳ cũng đang muốn tướng công coi nô tài như vợ con.

Hai tay thị ôm chặt lấy gã.

Vi Tiểu Bảo khẽ cựa cựa đẩy công chúa ra.

Công chúa lại trần mình lại hôn vào môi Vi Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa rồi tưởng chừng như con người mình đang lơ lửng trong đám mây mù. Trước mắt gã là con tiện nhân, Hồ ly tinh nhưng điểm lệ khả ái không bút nào tả xiết.

Trong nhà những ngọn nến đang cháy bỗng phụt tắt. Vì Tiểu Bảo như mê như tỉnh, không biết người lạc vào cõi nào?

Giữa lúc gã đang mê ly ngây ngất chợt nghe bên ngoài có tiếng A Kha hỏi vọng vào:

- Tiểu Bảo! Người ở chỗ nào?

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi. Gã đang ở trong giấc mộng mê ly choàng tỉnh dậy đáp:

- Tiểu đệ ở đây.

A Kha tức giận hỏi:

- Người còn làm gì trong đó?

Vì Tiểu Bảo kinh hãi luống cuống đáp:

- Dạ dạ! Không... không làm gì cả.

Gã muốn đẩy công chúa ra ngồi dậy, nhưng công chúa cứ ôm ghì lấy gã khẽ hỏi:

- Dừng ra! Tướng công bảo thị rút đi! Thị là ai vậy?

Vì Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

- Y là.... vợ ta đó!

Công chúa nói:

- Nô tài... mới là vợ tướng công, thị không phải đâu.

A Kha vừa bẽ bàng vừa tức giận giậm chân một cái rồi xoay mình bỏ đi.

Vì Tiểu Bảo la gọi:

- Sư tỷ! Sư tỷ!...

Gã không nghe tiếng đáp lại toan gọi nữa thì đôi môi nóng bỏng đã ngậm chặt lấy miệng gã, không gọi ra tiếng nữa....

Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo mặc quần áo rồi rón rén ra khỏi phòng ngủ của công chúa. Gã hỏi bọn thái giám châu chực bên ngoài biết là Tiền Lão Bản và Mã Ngạn Siêu không việc gì, chỉ bị cột và giam trong sương phòng phía đông, gã mới thấy hơi vững dạ. Gã lại cảm thấy bẽ bàng không dám đến gặp hai người chỉ sai thái giám đi cởi trói cho chúng.

Vi Tiểu Bảo về đến phòng mình vừa hoan hỷ lại vừa khiếp sợ, không dám nghĩ nhiều, chui vào chăn ngủ vùi.

Chiều hôm ấy Vi Tiểu Bảo mới gặp mặt Cừu Nạn. Gã cúi đầu xuống mặt đỏ bừng lên, yên trí sẽ bị sư phụ trách phạt một phen, có khi bà phóng chưởng đánh chết tươi vũng chưa biết chừng.

Chẳng ngờ Cừu Nạn không biết chi hết. Bà dùng lời ôn nhu an ủi gã rồi hỏi:

- Con tiểu nha đầu đó thật là điên khùng! Người có bị thương nặng lắm không?

Vi Tiểu Bảo bây giờ mới vững dạ đáp:

- Chưa đến nỗi nào. May mà... may mà không bị thương tổn đến gân cốt.

Gã thấy A Kha trợn mắt nhìn mình liền nói:

- Nhờ ơn sư phụ và sư tỷ giải cứu, không thì đêm qua thị... thị nhất định đốt chết đệ tử rồi.

A Kha ấp úng:

- Người... người...

Đột nhiên mặt cô đỏ bừng không nói nữa.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Y... công chúa... đánh thuốc mê khiến cho đệ tử không biết gì nữa và không cử động được.

Cừu Nạn sinh lòng thương xót nói:

- Tuy ta đã thu người làm đồ đệ nhưng vì nội thương chưa hoàn toàn bình phục, thành ra chưa truyền thụ võ công cho người được. Dè đâu lại bị con tiểu nha đầu đó khinh khi hành hạ như vậy.

Giả tử Vi Tiểu Bảo có chí học võ công thượng thừa thì đây là cơ hội rất tốt cho gã khẩn cầu học nghệ. Dĩ nhiên Cừu Nạn sẽ châm chước truyền thụ võ công để gã thành tựu được một phần mà suốt đời gã không hưởng thụ hết. Những bản tính gã làm biếng, bất cứ việc gì phải dụng tâm khổ nhọc, gã đều muốn lẩn tránh, chỉ sợ không làm nổi.

Đêm qua Vi Tiểu Bảo bị công chúa cột chân cột tay hành hạ, nào roi đánh, nào lửa đốt mà không thoát ra được, liền ngấm ngấm oán trách các vị sư phụ không chịu truyền thụ võ công. Bây giờ Cừu Nạn thật lòng muốn truyền dạy, gã lại ngại ngùng cất tiếng rên rỉ đáp:

- Thưa sư phụ! Đệ tử nhức đầu quá, tưởng chừng bể óc mà da thịt trong người tựa hồ bị lột ra từng mảnh.

Cừu Nạn gật đầu đáp:

- Người hãy đi nghỉ ngơi để dưỡng thương. Từ nay nên tìm cách lánh xa con tiểu nha đầu đó. Khi nào cần kíp hãy đến gặp thị và phải đem theo mấy chục người, thì thị không thể công nhiên khó dễ với người được. Bất luận thứ gì của thị cho cũng đừng ăn uống.

Vi Tiểu Bảo khen phải luôn miệng.

Gã toan lui ra bỗng nghe Cừu Nạn hỏi:

- Đêm qua vì lẽ gì thị lại đánh người? Chẳng lẽ thị không biết Hoàng đế sủng ái người lắm ư?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Công chúa... không muốn đi lấy chồng ở Vân Nam. Thị bảo đó là chủ ý của đệ tử. Dường như con tiểu tiện nhân này đã biết chuyện thầy trò mình đối phó với mẫu thân thị thế nào rồi.

Gã chỉ hơi hột bìa ra câu chuyện này cũng trút lên đầu Cừu Nạn phần nửa trách nhiệm vì lẽ gì mà đêm qua công chúa hành hạ gã.

Cừu Nạn nói:

- Không chừng mẫu thân thị đã kể cho thị biết vụ đó. Vậy từ nay người phải gia tâm đề phòng mới được.

Bà nghĩ thầm trong bụng:

- Hôm trước ta đối phó với giả Thái hậu bằng một thủ đoạn tàn nhẫn, Tiểu Bảo đứng đằng sau giường không lộ diện nhưng chắc mụ đã tìm ra manh mối nên sai con gái trả thù.

Đoàn người thủng thẳng đi về phía Tây Nam.

Đêm nào cũng vậy, công chúa lên lút gọi Vi Tiểu Bảo đến bầu bạn với mình.

Ban đầu Vi Tiểu Bảo còn sợ sự phụ và đồng bọn Thiên Địa Hội biết chuyện nhưng con người thiếu niên vừa biết mùi nam nữ chung đụng, mà công chúa kiều mỵ kia lại dùng thiên hình vạn trạng để quận quật lấy gã thì gã còn dút tình làm sao được? Dù là bậc chính nhân quân tử chưa chắc đã tri thủ được. Huống chi Vi Tiểu Bảo là con người sinh trưởng ở nơi kỹ viện, chẳng hiểu luân thường đạo đức là gì, thì đè nén lòng hơi dạ vượn thế nào nổi?

Mười mấy hôm đầu gã còn lên lút, sau khi liễu sự lập tức trở về phòng mình. Về sau gã nằm lỳ trong phòng công chúa suốt đêm. Ban ngày làm Tứ hôn sứ, ban đêm biến thành Phò mã gia.

May thay ở chỗ ngoại trừ công chúa, ai ai cũng tưởng gã là tiểu thái giám thì dù gần đàn bà cũng chẳng làm gì được, nên thấy gã ra vào phòng ngủ của công chúa đều không nẩy dạ hoài nghi. Họ cho công chúa cùng gã suýt soát tuổi nhau, lại trò chuyện hợp tính nên kề cận nhau là thường, chứ chẳng khi nào nghĩ tới hai người lại có chuyện âm mưu bỉ ổi.

Đôi nam nữ thiếu niên đã biết mùi tình tứ quyến luyến nhau chẳng khác gì keo sơn.

Công chúa đẹp bỏ tính khí điêu ngoan man rợ, giữ phận nô tài. Hễ thị thấy Vi Tiểu Bảo vào phòng liền quỳ xuống nghênh tiếp. Một điều kêu gã là "Quế tướng công", hai điều kêu gã là Quế phò mã.

Ngày trước Phương Di gạt Vi Tiểu Bảo ra Thần Long Đảo, lúc ngồi thuyền chỉ thân thiết bằng vẻ mặt triu mến hay bằng lời nói ôn nhu cũng đủ khiến cho gã mê mẩn tâm thần. Huống chi lần này gã hưởng những phút tiêu hồn, trách nào chẳng phượng đảo loan diên.

Hai người chỉ mong cho quãng đường đi Vân Nam dài vô tận, vĩnh viễn không bao giờ tới nơi.

Một hôm đoàn người đến thành Trường Sa thì Lục Cao Hiên từ đảo Thần Long cũng đến nơi.

Hai bên tương hội, Lục Cao Hiên đem khấn dụ của Hồng giáo chủ đến. Hắc nói cho Vi Tiểu Bảo hay Giáo chủ được hai pho kinh sách rất lấy làm hài lòng. Lão nhân gia khen Bạch Long Đứ tận tâm phục vụ, lại là người tinh minh mẫn cán, đáng mặt đại công thần của bản giáo.

Rồi gã lấy thuốc giải Độc long dịch cân hoàn đưa cho Vi Tiểu Bảo.

Dạo này Vi Tiểu Bảo lòng dạ để hết vào chuyện ái ân cùng Kiến Ninh công chúa, gã quên cả trong người mình trúng chất kịch độc. Bây giờ gã nghe Lục Cao Hiên nói vật mới sức nhớ ra chuyện cũ. Gã được thuốc giải, mừng rỡ vô cùng, liền chia cho Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả cùng uống.

Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả khom lưng tạ ơn. Chúng còn nói hoàn toàn trông cậy vào Bạch Long Đứ lập nên công lao chúng mới được Hồng giáo chủ ân ban linh dược để trừ mối họa tâm phúc trong người.

Lục Cao Hiên lại nói:

- Giáo chủ truyền dụ cho Bạch Long Đứ: còn sáu bộ kinh sách nữa cần tiếp tục điều tra. Nếu Bạch Long Đứ lại lập được kì công thì lão nhân gia sẽ ban thưởng một cách trọng hậu.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Vụ này dĩ nhiên bản sứ phải hết lòng. Ôn đức của giáo chủ coi nặng bằng non, dù chúng ta có phải tan xương nát thịt cũng chưa đủ báo đền trong muôn một.

ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên đồng thanh hô:

- Giáo chủ tiên phúc lâu dài, thọ ngang Thượng Đế!

- Bạch Long Đứ phước trạch dồi dào, thọ sánh non Nam!

Vi Tiểu Bảo cười ngĩ bụng:

- Ta cũng chẳng cần cóc gì phúc trạch dồi dào, thọ sánh non Nam. Miễn sao ngày nào cũng vui sướng như hiện nay là điểm phúc lắm rồi, chẳng còn điều gì tuyệt diệu hơn nữa.

Vì Tiểu Bảo cùng Kiến Ninh công chúa chỉ cầu cho đường đi Vân Nam ngàn trùng cách trở, vĩnh viễn không bao giờ tới nơi, nhưng dù đường xa đến đâu, hành trình dù chậm chạp, cũng có một ngày phải tới chốn.

Đoàn người chưa vào đến địa hạt tỉnh Quý Châu, Ngô Tam Quế đã điều khiển binh mã đi đón tiếp.

Viên lãnh đội tổng binh là Mã Bảo đã gặp Vì Tiểu Bảo một lần ở chùa Thiếu Lâm. Hắn là người tinh minh mẫn cán, ít nói, nhưng cách đón tiếp rất chu đáo.

Khi gần đến Vân Nam, Ngô ứng Hùng ra ngoài tỉnh tiếp rước. Chiếu theo nghi lễ của triều đình thì trước khi thành thân y không được cùng công chúa tương kiến.

Hiện thời công chúa đang cùng Vì Tiểu Bảo quẩn quít nhau như keo sơn.

Công chúa vừa nghe tin Ngô ứng Hùng tới nói liền mày liễu dựng ngược, tức bực vô cùng!

Cô nhìn Vì Tiểu Bảo nói:

- Phải nghĩ cách nào hạ sát Ngô ứng Hùng đi thì chúng ta mới được làm vợ chồng vĩnh viễn.

Vì Tiểu Bảo nghe nói giật bắn mình lên, bụng bảo dạ:

- Việc này nhất định không thể làm được. Ta chỉ muốn lấy A Kha làm vợ.. Còn cái ngôi phò mã giả hiệu này chỉ ban đêm lên lúc vụng trộm với nhau, nhất quyết chẳng thể làm chân phò mã được.

Công chúa thấy gã chau mày ngẫm nghĩ tỏ vẻ không cương quyết liền nổi giận hỏi:

- Sao ngươi lại không nói gì? Việc hạ sát thằng lỏi Ngô ứng Hùng là do chính miệng ngươi nói ra, chứ không phải ý của ta.

Vì Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

- Giết gã thì nhất nhất định muốn giết rồi, nhưng chúng ta phải chờ cơ hội mới hạ thủ được. Vậy nàng không nên cho người ta sinh lòng ngờ vực.

Công chúa nói:

- Được rồi! Ta hãy tạm thời nghe lời người, nhưng ta nhắc lại là ta nhất định theo người và quyết chẳng chùng chãi gối với tên tiểu tử đó. Ta cảnh cáo người hay: nếu người không hạ sát gã là bao nhiêu việc giữa chúng ta sẽ đổ bể hết.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta sẽ nói cho Ngô Tam Quế hay là bị người cưỡng gian thì dù Hoàng đế ca ca có sủng ái người tới đâu thì người người cũng bị hãm chặt ra làm mấy chục đoạn.

Vì Tiểu Bảo tức quá, vung tay tát công chúa một cái và quát hỏi:

- Người đừng nói nhăng nói càn! Ta cưỡng gian người bao giờ?

Công chúa cười khúch khích giang tay ôm ghì lấy gã cất giọng ôn nhu nói:

- Tiểu oan gia! Người là một kẻ lòng dạ độc ác tất phải chết non. Sao lại đánh người ta nặng thế không sợ người ta đau ư?

Một hôm gần đến thành Côn Minh, thủ phủ tỉnh Vân Nam, bỗng nghe từng hồi tù và nổi lên. Một tên quan binh báo:

- Bình Tây Vương đến đón tiếp loan giá công nương.

Vì Tiểu Bảo vọt ngựa lên trước thấy một đội kỵ mã hàng ngũ chỉnh tề, xiêm y sắc sỡ, cưỡi tuấn mã đi trước. Chúng nhất tề xuống ngựa đứng sắp hàng hai bên đường.

Giữa những tiếng đàn sáo, mấy trăm tên đồng tử nhỏ tuổi mình mặc áo hồng bào, tay cầm tinh kỳ đi tiền đạo dẫn một tướng quân đến nơi.

Viên tảo lễ quan lớn tiếng hô:

- Nô tài là Bình Tây Thân Vương Ngô Tam Quế xin tham kiến Kiến Ninh công chúa điện hạ.

Vì Tiểu Bảo nhìn kỹ Ngô Tam Quế thấy người hãn cao lớn hùng vĩ, nét mặt đỏ tía mà không để râu. Bím tóc trắng như tuyết.

Ngô Tam Quế tuy tuổi đã già nhưng chân bước mau lẹ, cử chỉ hiên ngang đi tới mặt xe loan quì xuống dập đầu.

Vi Tiểu Bảo đứng một bên lăm bắm:

- Miễn lễ cho lão con rùa Ngô Tam Quế.

Gã chờ Ngô Tam Quế khấn đầu xong mới hô:

- Bình Tây Vương miễn lễ!

Ngô Tam Quế chạy đến bên Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Các hạ phải chăng là Vi Đô thống lừng danh thiên hạ về vụ bắt sống Ngao Bái?

Vi Tiểu Bảo ngỏ lời vấn an rồi đáp:

- Không dám! Ty chúc là Vi Tiểu Bảo xin tham kiến Vương gia.

Ngô Tam Quế cười khanh khách nắm tay gã nói:

- Vi đô thống là bậc đại nhân đại nghĩa. Tiểu vương ngưỡng mộ thanh danh từ lâu, xin miễn lối khách sáo thông thường. Từ nay trở đi cha con tiểu vương hoàn toàn trông vào sự nâng đỡ của Vi đô thống. Nếu Vi đô thống không rẻ bỏ thì xin coi nhau như người một nhà cho tiện.

Vi Tiểu Bảo nghe lão nói khẩu âm Dương Châu liền có mấy phần hoan hỷ tự nhủ:

- Con mẹ nó! Của nợ này dễ thường là người đồng hương với ta.

Rồi gã đáp:

- Cái đó ty chúc khi nào dám với lên cao?

Gã nói câu này cũng nhấn mạnh khẩu âm Dương Châu.

Ngô Tam Quế cười hỏi:

- Phải chăng Vi Đô thống là người ở Dương Châu?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chính phải.

Ngô Tam Quế cười nói:

- Nếu vậy lại càng hay lắm! Tiểu vương quê quán ở Cao Bưu, phủ Dương Châu. Thế thì chúng ta là người đồng hương rồi còn gì?

Vì Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Tổ bà nó! Té ra hắn là người ở Cao Bưu chuyên làm nghề trụng muối. Đất Dương Châu mà nảy ra tên đại hán gian này thì thật là xúi quẩy cho lão gia.

Ngô Tam Quế cùng Vì Tiểu Bảo sóng vai lỏng buông tay khấu đi trước mở đường dẫn công chúa vào thành.

Trăm họ trong thành Côn Minh nghe nói công chúa tuân chỉ tứ hôn lấy Bình Tây thế tử đều ra trước ngõ để coi náo nhiệt.

Trong thành đã treo đèn kết hoa. Khắp nơi đều dựng cổng chào và treo hỷ tướng. Dọc đường pháo nổ vang trời, trống chuông dậy đất.

Vì Tiểu Bảo cùng Ngô Tam Quế cưỡi ngựa tiến thành, thấy dân khom lưng đón tiếp, bất giác gã lấy làm đắc ý.

Nhưng rồi gã nghĩ:

- Một nàng công chúa dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường như vậy mà làm vợ gã tiểu tử Ngô ứng Hùng thì thật là uổng! Lão gia phải vượt đường xa ngàn dặm đưa nàng đến cho gã thành thân chẳng hoá ra điểm phúc của thằng lỏi thối tha này lớn quá ư?

Gã nghĩ tới đây trong lòng lại nổi lên một nỗi bất bình khôn tả.

Ngô Tam Quế đưa công chúa đến khuôn viên An Phụ ở phía Tây thành Côn Minh. Đây là chỗ ở cũ của Kiềm quốc công nhà họ Mộc về triều nhà Minh. Thật là một nơi lầu cao gác rộng, viên đình tuyệt mỹ.

Ngô Tam Quế được tin báo triều đình ngự tứ công chúa thành hôn với con trai lão, lão liền lập tức lấy nhiều thợ khéo về sửa sang kiến thiết lại như mới.

Ngô ứng Hùng đứng cách ngoài rèm nhìn vào thỉnh an công chúa rồi cùng Vì Tiểu Bảo đến phủ Bình Tây Vương.

Phủ Bình Tây Vương ở trên núi Ngũ Hoa. Nơi đây nguyên là biệt cung của Vĩnh Lịch hoàng đế triều nhà Minh. Cung này rộng đến mấy dặm, lầu các đồ sộ, tường vách trạm trổ tinh vi, lại có đền hồng ao biếc. Phong cảnh nơi đây chẳng kém Hoàng cung nội điện mấy tý.

Trong sảnh đường đã bày yến tiệc linh đình. Văn võ quan liêu dưới trướng Bình Tây Vương đều đến dự tiệc.

Rượu đã ba tuần, Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Vương gia! Ở Bắc Kinh ty chúc thường nghe người ta nói Vương gia có ý tạo phản

Ngô Tam Quế nghe nói tới đây xây xẩm mặt mày, bách quan cũng biến sắc.

Lại nghe Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Bữa nay ty chúc đến Vương phủ mới biết là người ta nhắm mắt nói mò.

Ngô Tam Quế yên tâm được một chút đáp:

- Xin Vi đô thống minh xét cho. Đó là kẻ tiểu nhân ghen ghét phao ngôn vu hãm, quyết không thể tin được.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng thế! Ty chúc cũng nghĩ rằng: Vương gia có tạo phản thì bất quá cũng chỉ muốn làm Hoàng đế. Nhưng cung điện của Hoàng thượng đâu có hoa lệ thế này? Y phục của Hoàng thượng cũng không rực rỡ bằng Vương gia. Còn việc ăn uống của Hoàng thượng thì chính tay ty chúc trù biện. Nói ra lại xấu hổ, vì cao lương mỹ vị cũng không bằng được như ở Vương phủ đây. Vậy Vương gia làm Bình Tây Vương còn sung sướng hơn Hoàng thượng nhiều thì cần gì phải làm Hoàng đế? Chuyến này về ty chúc trở về Bắc Kinh sẽ tâu Hoàng thượng nhất quyết Bình Tây Vương không có dạ phản nghịch, dù ai có mời Bình Tây Vương lên làm Hoàng đế, Vương gia nhất định không chịu.

Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ. Khách quan đều dừng lại không uống nữa, chỉ ngơ ngác lắng tai nghe Vi Tiểu Bảo thuyết một hồi chẳng đâu vào đâu mà trống ngực ai nấy đều đánh như trống làng.

Ngô Tam Quế sắc mặt hết đỏ bừng lại trắng bợt, không biết trả lời thế nào.

Lão nghĩ thầm:

- Gã nói vậy thì ra Hoàng đế quả đã nghi ngờ ta có lòng phản nghịch.

Lão đành bật ra mấy tiếng cười gượng gạo đáp:

- Đức Hoàng thượng rất anh minh lại kiem ước để làm gương cho thần dân. Thật là bậc Vua hiền từ xưa cũng không ai bì kịp.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Cả Diêu, Ông, ủy, Thang cũng phải chịu thua.

Ngô Tam Quế nghe gã nói ngo ngác một hồi, sau mới hiểu là gã muốn nói đến những bậc thánh quân Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang. Lão liền cung kính đáp:

- Đức cần kiem của Hoàng thượng đã nêu gương sáng thì phận nô tài dĩ nhiên phải noi theo. Đáng lý tiểu Vương không dám ăn ở xa hoa, chỉ vì lượng thánh bao la, ban ơn cho công chúa về đây thành thân thì bọn tiểu vương khi nào dám coi thường nên phải tiếp rước cực kì long trọng để phụng sự công chúa cùng Đô thống. Sau khi hôn sự xong rồi tiểu Vương sẽ hết sức tiết giảm xa phí.

Lão nghĩ bụng:

- Thăng lỗi này trở về Bắc Kinh mà tâu lên Hoàng đế là ta ăn ở cực kì xa xỉ tất ngài không khỏi nổi giận. Ta phải tìm cách gì dấm mồm gã mới được.

Ngờ đâu Vì Tiểu Bảo lắt đầu nói:

- Theo ý ty chức lại khác hẳn. Ta phải tiêu xài cho thật sang trọng cho thỏa lòng mong muốn. Đã làm đến Vương gia, có tiền sao lại chẳng tiêu xài? Như vậy thì làm Bình Tây Vương được ích gì? Nếu Vương gia sợ kim ngân nhiều quá không xài hết thì để ty chức xài dùm cho cũng được chứ sao? Ha ha!

Gã nói câu này khiến cho Ngô Tam Quế vui mừng khôn xiết, khác nào trút bỏ được khối đá treo nặng bên lòng. Lão tự nhủ:

- Phải chăng người chịu lấy tiền? Nếu vậy thì dễ quá rồi.

Văn võ quan viên nghe Vì Tiểu Bảo công khai mở miệng đòi tiền ngay trên bàn tiệc thì ai nấy đều hớn hở vui cười và cho là đối xử với thăng lỗi này rất dễ.

Quan khách vừa uống rượu vừa nghĩ kế đưa của đút cho gã.

Bữa tiệc đang đầy vẻ khùng khiếp lại biến thành vui vẻ nhộn nhịp. Mọi người thi nhau ca tụng công đức cùng tâng công nịnh hót.

Tiệc tan ai nấy vui vẻ ra về.

Ngô úng Hùng đưa Vi Tiểu Bảo trở lại An Phụ viên. Hai tay hẩn bưng một cái hộp gấm dâng lên nói:

- Đây là chút bạc vụn, xin Vi Đô thống thu nạp để tiêu vật. Khi nào đại giá trở về Bắc Kinh, phụ vương của tại hạ sẽ hết lòng đền ơn ân khổ của Vi Đô thống.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chúng ta bất tất phải khách sáo. Lúc tại hạ ra đi, đức Hoàng thượng có dặn bảo: "Này Tiểu Quế Tử! Người ta nói Ngô Tam Quế là gian thần. Vậy ngươi tới đó coi tận mắt xem y là trung thần hay là gian thần. Ngươi phải coi thật kỹ, kẻo lầm!"

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ liền tâu: "Xin Thánh thượng vạn an. Nô tài sẽ dương to cặp mắt để ngắm nhìn Bình Tây Vương từ đầu đến gót chân là biết rõ ngay"... ha ha! Tiểu vương gia! Là trung thần hay gian thần đâu phải chỉ mở miệng nói ra một câu mà quyết định được?

*** vietkiem.com ***